

*Aan mijn liefdevolle echtgenote, mijn kompas.
Die er altijd staat om mijn leven terug op het
spoor krijgen.*

ONTSPoord

HOOFDSTUK EEN

EEN ONVERWACHTE KLOP

Zelfs met een half verstopt neusgat rook hij nog de geur van sterke drank. Misschien was het zijn eigen mond of misschien was de geur zo in zijn hersenen gebrand dat deze altijd aanwezig was. Op de muur zag hij een zebra-patroon van licht, hij draaide zijn hoofd en keek naar de jaloezie die voor het raam hing.

Pfff, alweer dag? Soms hoopte hij dat de duisternis eeuwig zou blijven duren, zodat hij kon gaan slapen en nooit meer zijn ogen hoefde te openen. Het leek op sommige dagen de meest gewenste uitkomst. *Oh, Nora vergeef me!*

Toch bleef de nachtmerrie hem volgen tot in zijn wakkere leven. De combinatie van realiteit vermengd met de hoofdpijn van zijn eeuwige kater overspoelde hem als een koude douche. Dossiers, foto's en lege flessen sterke drank lagen verspreid op de

grond. In zijn hand hield hij de foto waar hij elke avond mee in slaap viel. De twee figuren op de foto waren onscherp. Zijn ogen wilden blijkbaar nog niet toegeven dat het dag was. In een cirkelvormige beweging wreef hij met zijn vingertoppen in zijn ogen en keek opnieuw naar de foto. Een jongere versie van zichzelf staarde terug. Rehza Khan herkende zichzelf bijna niet meer. Zijn gladgeschoren kin had nu plaatsgemaakt voor een stoppel van drie dagen, zijn verzorgde gitzwarte haren waren nu een mengeling van peper en zout. Het was niet te geloven dat deze foto nog maar vier jaar geleden genomen was. Hij voelde aan zijn ingevallen wangen terwijl hij naar het volle gezicht van zijn jongere zelf keek. Het schrapende geluid van zijn handen die over zijn stoppelbaard streelden, vertelde het verhaal van de afgelopen jaren. Naast hem stond een klein meisje. Ze had fijn haar met de kleur van mahonie, dat tot net onder haar oren bengelde. Nooit eerder dan bij zichzelf had hij zulke donkerbruine ogen bij iemand gezien. Haar glimlach vulde hem met een wirwar van emoties. Blijdschap, liefde, verdriet, en razernij. Hij draaide de foto om en legde die naast hem. Soms was het makkelijker om de waarheid niet te moeten zien. De film die zich afspeelde elke keer als hij met zijn ogen knipperde was al verschrikkelijk genoeg. Met ogen half dichtgeknepen, tastte hij naar de fles die naast hem lag. Zijn vingers sloten rond de hals en bij het opheffen voelde hij hoe laat het was. *Leeg, verdomme!*

Toch zette hij de fles tegen zijn lippen om de laatste druppels op zijn tong te voelen branden. De fles glipte uit zijn vingers. Een dof geluid volgde. Hij keek rond en besepte nu pas dat hij op het

ONTSPoord

tapijt lag. De muffe geur van oud textiel vermengd met wodka en bier zorgde ervoor dat hij moest kokhalzen. Snel stond hij op en koppijn sloeg toe alsof iemand een bot mes midden door zijn schedel had gedreven. Hij strompelde naar de keuken om zijn hoofd onder de kraan te steken. Toen hij zijn hand op de knop van de kraan zette, merkte hij dat zijn knokkels vol bloed hingen.

Khan, hoe heb je dit nu weer klaargespeeld?

In een poging de tijdlijn van de vorige avond aan elkaar te knopen, zoefden allerlei beelden door zijn hoofd. Een discotheek. Een onbekende maar beeldschone vrouw. Een uithalende vuist. Duisternis. *Wie was dat nu weer?*

Hij strompelde richting de badkamer. Handen met uitgestrekte vingers voor zijn ogen om zoveel mogelijk licht tegen te houden. Hij opende het medicijnkastje en zag meteen dat het potje pijnstillers leeg was. De fles aftershave keek hem verleidelijk aan. Hij schudde zijn hoofd, klapte de deur toe en keek in de spiegel. Twee donkere ogen waarvan het wit doorlopen was met rode aderen staarden hem aan. Rehza was zesendertig jaar, maar de man in de spiegel leek op zijn minst vijftig. Een snee boven zijn linkeroog hing vol met opgedroogd bloed. *Jezus, man. Je hebt er echt een feestje van gemaakt.* Opnieuw flitste het beeld van twee mannen die hem vasthielden door zijn hoofd. De avond was echter goed gestart, of de avond was tenminste aan de beterende hand, nadat hij besloten had de zaak omtrent de overspelige man van mevrouw Dubois vandaag verder te zetten. Hij had de man gisteren nochtans op heterdaad betrapt, maar ontdekte dat de

batterij van zijn camera het had begeven. Goed voorbereid was hij allerm minst, maar hij kon die extra uren aanrekenen als onderzoek. Hij herinnerde zich dat hij daarna naar de bar was gegaan. De avond afsluiten met een verfrissende wodka om zijn misser met de batterij te vergeten, leek een goed idee. Na zeven glazen was zijn mogelijkheid om verder te tellen serieus afgenomen. Daarna begon de avond wazig te worden.

Hij wankelde naar zijn slaapkamer en schoof de deur van zijn kast open. Hij staarde naar een zwarte kluis die op het schap stond. Zuchtend draaide hij een aantal keer aan de knop tot er een klikgeluid klonk. De deur van de kluis sprong open. Naast een aantal documenten lag een pistool. Hij nam het uit de kluis en ging ermee op zijn bed zitten. *Weer een avond die je maar half herinnert. Deze keer ben je er met een aantal schrammen vanaf gekomen. Als je jezelf dood wil zijn er toch andere manieren?*

Khan blies al zijn lucht uit door zijn neus en concentreerde zich op het geluid dat uit zijn neusgaten kwam. *Waar ben ik in godsnaam mee bezig?*

Hij staarde naar het pistool en voelde het gewicht in zijn handen. Na al die jaren was hij nog steeds niet gewend aan hoe zwaar het aanvoelde. Hij zag de gelijkenissen met zijn eigen leven. Zwaar, koud en donker. Een klopp op de deur haalde hem uit zijn gedachten. *Wie in hemelsnaam is dat nu weer?* Hij keek op zijn horloge. Eén uur 's middags. Hij stond op, stak het geweer in de kluis en deed de deur dicht. Wankelend ging hij naar de deur en zette zijn oog half dichtgeknepen voor het kijkgat. Het strenge

ONTSPoord

gezicht van Hendrik vertelde hem meteen de reden voor het bezoekje van zijn huisbaas. Met een diepe zucht deed Khan de deur open.

'Twee maanden, Khan,' zei Hendrik, 'sta je opnieuw achter met de huur. Waarom laat je het telkens zover komen? Nu moet ik komen smeken om mijn eigen geld?' Hij had zijn handen naast zich uitgestrekt in een vragend gebaar. Zijn gewoonlijke overall vol met verfvlekken. Zijn haar was helemaal achteruit gekamd en blonk door de lamp die net boven zijn hoofd hing. Khan vermoedde dat de man elke morgen een soort olie in zijn haar smeerde.

'Nu lijkt het alsof ik hier de boeman ben.'

'Ik weet het Hendrik, het spijt me. Ik bezorg je het zo snel mogelijk. De zaak waar ik mee bezig ben kan ik binnenkort afronden en dat geld gaat meteen naar jou.'

De magere man keek langs Khan, en trok een wenkbrauw op bij het zien van de lege flessen. Khan had een licht vermoeden dat de man zijn woorden serieus betwijfelde.

'Ik weet dat het leven je het niet gemakkelijk heeft gemaakt, Khan.' Hendrik wreef in zijn vette haren. 'Maar ik heb een aantal monden te voeden. Gezin eerst. Dat snap je toch wel? Nog maar te zwijgen over de stapels rekeningen die liggen te wachten. Je geeft me niet veel keuze, knul. Je hebt nog tot het eind van de week om het geld te bezorgen. Anders ben ik genoodzaakt verdere stappen te ondernemen.'

Khan knikte. 'Komt in orde, Hendrik.' De twee mannen staarden elkaar nog even aan. Uiteindelijk knikte Hendrik traag,

draaide zich om en beende weg door de gang. Khan smeed de deur dicht en plofte in de zetel. *Ik moet vanavond nog die zaak afhandelen of ik kan het schudden.* Hendrik was geen slechte huisbaas. De man had Khan al genoeg gematst en had hem zelfs al meerdere malen uitgenodigd om samen met zijn gezin te eten. Tijdens een van die etentjes had hij Khan zelfs een aantal klusjes aangeboden in het gebouw om wat geld bij te verdienen. Khan had dit beleefd afgewezen. Hij had niet veel hooi op zijn vork, maar meer moest er niet bij. Zijn greep op die vork was nu al twijfelachtig. Opnieuw galmde het geluid van iemand die klopte op de deur door zijn hoofd. Alles klonk schijnbaar luider vandaag. *Wat moet hij nu weer?* Misschien moest hij zijn visie van Hendrik toch maar aanpassen. Hij stond op en zwaaide de deur open.

'Hendrik, ik zei toch dat ik het geld eind -' Khan slikte de rest van zijn woorden in. Het was niet Hendrik die voor zijn deur stond, maar een oudere vrouw. Khan schatte de gezette dame iets ouder dan een jaar of zestig. Haar spierwitte gekrulde haar deed een poging om de aandacht van haar grote haakneus weg te nemen. *Goed geprobeerd.* Ze had een lange okergetinte jas aan die er duur uitzag. Een grote enveloppe in haar hand. Een paar passen achter haar stond een man van lange gestalte, maar tengere lichaamsbouw. Het dunne zwarte snorretje onder zijn neus leek meer op een zwarte vlek van deze afstand. Khan kneep zijn ogen halfdicht om de man scherp te stellen.

ONTSPoord

'Let maar niet op hem,' zei de dame. Uit haar ooghoek keek ze naar de man die achter haar stond.

Wat een rare kwibus. Hij lijkt wel Magere Hein die aan het wachten is tot zijn volgende klant dood neervalt.

'Dobson is mijn chauffeur en mijn persoonlijke assistent,' ging ze verder. 'Blijkbaar zou een dame als ikzelf niet alleen in de Kloof mogen ronddwalen.'

'En zeker niet alleen binnengaan in een bouwvallig appartementsgebouw,' zei Dobson vastberaden.

Bouwvallig? Heb je die snor al eens bekeken in de spiegel, man.

De dame bekeek Khan nauwlettend van top tot teen. Wenkbrauwen gebogen en haar haakneus opgetrokken. Hij keek zelf naar beneden en kwam tot de gelukkige constatering dat hij toch zijn kleren aanhad. Hij moest zo in slaap gevallen zijn. Zijn hemd gekreukt en vol vlekken. De twee uiteinden van zijn riem hingen te bengelen aan zijn broek. Khan trok zijn broek op, nam de uiteinden van zijn versleten riem en spande aan. De pin stak hij in het laatste gaatje. Een aantal maanden geleden was dit nog het voorlaatste gaatje. De haakneus van de vrouw nu nog hoger in de lucht. Nog iets meer en Khan dacht hij haar grijze massa zou kunnen zien door die neusgaten.

'Gaat het wel?' vroeg ze. De haren op zijn nek gingen meteen rechtstaan door haar schrille stem.

Khan fronste en keek haar vragend aan.

'Jouw oog, er hangt bloed aan,' zei de dame terwijl ze met haar vinger op haar eigen wenkbrauw tikte.

Hij veegde over het aangekorste bloed op de wonde die hij ondertussen al vergeten was.

'Je zou de andere eens moeten zien,' grapte Khan. *Ben je een zestienjarige idioot, of wat?* Aan haar gezicht te zien, kon de dame zijn kinderachtige grap ook niet waarderen. Helder denken was momenteel niet aan de orde. Zijn hoofdpijn kwam van twee kanten. De kenmerkende bonzende koppijn van een kater en de constante aanwezigheid van de doffe pijn net boven zijn oog. Zijn halve bewustzijn zat daartussen gesandwicht. *Hemels, waarom is die verdomde fles leeg?* De geur van sterke drank vulde nog steeds zijn neusgaten. Een zure smaak plaagde zijn tong.

'Excuseer, mevrouw eeh –'

'Mevrouw Alberta Vermeersch. En u bent meneer Khan, neem ik aan?' vroeg ze. Haar blik gaf aan dat ze twijfelde of ze wel aan de juiste deur had geklopt.

Khan knikte. 'Wat kan ik voor u doen?'

Mevrouw Vermeersch snoof. 'Er werd mij verteld dat u de man bent die ik zoek. U bent een privédetective, toch? Gespecialiseerd in verdwijningszaken?'

Khan fronste opnieuw zijn voorhoofd. 'Mevrouw, ik weet niet wie je bron is, maar ik ben helemaal niet gespecialiseerd in verdwijningszaken,' zei hij misschien iets te vastberaden.

'U bent mijn laatste hoop, meneer Khan,' fluisterde mevrouw Vermeersch. 'Wilt u mij helpen... alstublieft?'

ONTSPoord

Hij krabde in zijn haar. Het geluid opnieuw versterkt alsof hij zijn hersenen zelf aan het krabben was. Hij zuchtte, maar knikte bevestigend naar de dame.

'Kom binnen, mevrouw Vermeersch.'

Nogmaals liet ze haar twijfelende blik over Khan glijden voor ze besliste om met opgeheven hoofd binnen te stappen. Khans eigen hoofd werd gevuld met herinneringen aan zijn grootmoeder. De zondagen die gependeed werden aan haar keukentafel. Hoe hij stilletjes naar het aanrecht van de keuken sloop om een versgebakken koekje te nemen nog voor ze afgekoeld waren. Toch betrapte ze hem iedere keer. Niets ontging de oude vrouw. Ze zou versteld staan dat *hij* nu de detective was. Khan raapte de dossiers op, samen met de omgedraaide foto. Tevergeefs probeerde hij de lege fles onder de zetel te vegen met zijn voet. *Je moet dringend je leven terug op de rails krijgen. Herpak je, Khan!* Hij keek op en zag dat mevrouw Vermeersch hem curieus aankeek terwijl hij gesprekken met zichzelf voerde. Hij gebaarde met zijn hand naar de zetel. Even dacht hij dat ze ging weigeren, maar toen ging ze langzaam zitten. Khan schoof een stoel bij en nam plaats. Hij knikte met zijn hoofd naar Dobson om ook plaats te nemen, maar de lange man schudde zijn hoofd en bleef bij de deur staan.

'Vertel me, mevrouw Vermeersch,' zei Khan, 'op uw eigen tempo. Waarmee kan ik u mogelijk van dienst zijn?'

Mevrouw Vermeersch schraapte haar keel. 'Het betreft mijn nicht Tess Vandenberghe, de dochter van mijn zus zaliger en

haar man Dirk Vandenberghe. Sinds de dood van haar ouders ben ik haar wettelijke voogd. Drie jaar geleden zijn ze namelijk tragisch verongelukt. Tess was pas vijftien, het arme meisje had niemand meer die voor haar kon zorgen.'

Ze haalde een foto uit haar handtas en gaf deze aan Khan. Hij bestudeerde de foto waarop een jongedame stond met een vuurrode haardos tot op haar schouders. Een metalen ring waaraan een bolletje hing, sierde haar neus. Hij vermoedde dat de dame die voor hem zat, dit minder kon appreciëren.

'Ik heb haar toen onder mijn vleugels genomen. Haar vader en ik hebben samen een prestigieus financieel bedrijf opgestart, ziet u. Mijn bedoeling was om haar het reilen en zeilen van het bedrijf te leren kennen. Te zijner tijd zou ze dan de taak van haar vader zaliger kunnen overnemen.'

Prestigieus financieel bedrijf, hemeltje. Hoe ben je in godsnaam bij mij hier in de Kloof terechtgekomen? Khan keek naar de jongedame op de foto. Haar bleke wangen waren her en der bestempeld met sproeten. Hij dacht een hint van de pijn in Tess haar ogen op te vangen. Hij had die genoeg in zijn eigen ogen zien. Alsof de glinstering ontbrak.

'Mijn excuses dat ik u even onderbreek, mevrouw Vermeersch,' zei Khan. 'Mag ik u vragen hoe u tot bij mij bent gekomen dan?'

Mevrouw Vermeersch boog haar hoofd licht opzij en tuurde naar Khan. Een eeuwigheid leek voorbij te gaan tot ze uiteindelijk antwoordde: 'De detective die de leiding had over de verdwijning van Tess heeft de zaak afgesloten. Net toen ik het politiebureau

ONTSPoord

verliet, werd ik aangesproken door een andere agent genaamd John Maes. Hij zei dat zijn oude partner nu een privédetective was die me mogelijk kon helpen.'

John... Waaraan heb ik dit verdiend?

Ze bestudeerde Khan opnieuw met opgetrokken neus. 'Hij heeft me niet voorbereid op wat ik hier zou aantreffen.'

Bij de deur grinnikte de lakei van mevrouw Vermeersch.

'Let maar niet op Dobson,' zei mevrouw Vermeersch. 'De man heeft soms problemen met het beheersen van zijn lichamelijke functies. Misschien moet je daarvoor eens een dokter raadplegen, Dobson.' Ze gaf hem een boze blik. Dobson gezicht werd meteen rood en hij keek weg. *Oh Dobson, jij arme sukkelaar.* Khan kon bijna zijn glimlach niet onderdrukken.

'Gaat u door, mevrouw Vermeersch,' zei Khan.

'Zoals u kan begrijpen,' ging ze verder, 'een vijftienjarige tiener die haar ouders verloren heeft en bij haar oude tante moet gaan wonen, kan soms moeilijk doen.'

Khan fronste en zijn ogen vernauwden.

'Ik bedoel,' vervolgde ze, 'dat ze gaan rebelleren. Uiteraard typisch pubergedrag dat nog werd uitvergroot door het grote verlies van haar ouders gecombineerd met de nieuwe woonsituatie. Zelf ben ik ook niet zo bekwaam in het omgaan met kinderen. Ik heb er zelf geen, ziet u meneer Khan. Ik geef toe dat ik misschien wat fouten heb gemaakt.'

'Bedoelt u dat ze zelf is weggelopen, mevrouw Vermeersch?'

'Dat is wat de hoofddetective, Stevens is zijn naam, uiteindelijk ook besloten heeft. Dat is de reden waarom hij de zaak gesloten heeft. Hij concludeerde dat Tess het niet meer kon uithouden bij de tante die haar forceerde om mee te draaien in het familiebedrijf. En dat ze haar biezen heeft gepakt zodra ze meerderjarig werd.' Haar stem klonk nu een toon lager. 'Ze zal wel bijdraaien als ze heeft ingezien hoe hard ze haar luxeleventje mist. Ze komt met hangende pootjes terug. Zijn woorden.'

Khan herinnerde zich de fameuze tact van Stevens nog van zijn dagen bij het korps. Hij had de man nooit gemogen.

'En u gaat niet akkoord met deze conclusie?' vroeg Khan.

'Ik geef toe dat deze gedachte ook bij mij heeft gespeeld. Er zijn echter andere details in de zaak die meespelen.'

'Zoals?' vroeg Khan.

'Tess had het laatste jaar een vriend, Steve,' zei ze. Haar toon impliceerde niet veel goeds. 'Een jonge bokser die zich inliet met een jeugdbende genaamd de Jonge Raven. Amokmakers uit jouw achtertuin, meneer Khan. Het afgelopen jaar spendeerde ze al haar tijd hier in de Kloof. Dat is meteen de reden waarom de zaak op het bureau van meneer Stevens terecht kwam.'

Dit klinkt als veel werk. De lege fles aan zijn voet begon warm te worden. 'En u heeft een vermoeden dat haar vriend of de jeugdbende iets met haar verdwijning te maken heeft?'

'Wel ziet u, meneer Khan, ik heb die vriend nooit gemogen. Mijn poging om haar te verbieden met hem om te gaan werd uiteraard niet in dank afgenomen. Er is iets louche aan die jongen. Toen ze elkaar leerden kennen was hij negentien en zij

ONTSPoord

zeventien. Dat is voor mij gewoon niet aanvaardbaar.' Mevrouw Vermeersch haar hoge schrille stem klonk opeens nog hoger. Khan vroeg zich af hoe dit mogelijk was terwijl zijn trommelvliezen van de aanval bekwamen.

'Mijn excuses, mevrouw Vermeersch, maar dit zijn toch allemaal argumenten die in de richting wijzen dat Tess zelf is weggelopen. Ik moet toch detective Stevens bijtreden en geloof me, wij waren nooit de beste vrienden. Waarom denkt u dat er meer speelt?'

Khans hoofd begon nog harder te bonzen, het zweet liep van zijn rug. Zijn brein suggereerde alle mogelijke plaatsen waar nog drank kon liggen.

'Wel ziet u, meneer Khan, ons bedrijf is goed gekend in het financieel district en over heel de stad trouwens. We zijn van een bepaalde stand. En geld trekt mensen aan. Onbetrouwbare mensen, begrijpt u?'

Khan knikte bedenkelijk.

'Is er losgeld gevraagd in die twee weken? Bent u gecontacteerd geweest door een individu? Wanneer er sprake is van een ontvoering wordt er meestal binnen de achtenveertig uur contact opgenomen met de familie.'

Mevrouw Vermeersch snoof en verloor blijkbaar haar geduld. De kalme koude toon waarmee ze het gesprek begon was spoorloos verdwenen.

'Toch klopt er volgens mij iets niet aan deze zaak, meneer Khan, en dat is de reden waarom ik hier ben.'

Khan stond voor zijn raam te staren naar de toppen van de wolkenkrabbers in het noorden van de stad. Enkel de toppen waren zichtbaar. De rest van zijn uitzicht werd geblokkeerd door het bouwvallige appartementsgebouw aan de overkant van de straat. Dat gebouw was net een verdieping lager dan de zijne. Khan besepte dat hij meer geluk had met het uitzicht dan zijn overburen. Hij bestudeerde het gebouw en keek toen naar beneden waar de mensen zigzagden door de steegjes van de Kloof. Meteen werd hij nostalgisch. Een deel van hem was tevreden dat hij weer in de Kloof woonde na al die jaren in de buitenwijk van de stad. Het andere deel voelde pijn en verdriet voor het verlies van zijn vorig leven. Voor de meeste mensen was de Kloof een stuk van de stad waar je omheen moest rijden op weg naar het financiële district vanuit de rustige buitenwijken. Letterlijk en figuurlijk de Kloof. Opnieuw aanschouwde hij de geordende chaos van mensen beneden. Het overgrote deel van de bevolking zag Klovers als arbeiders, criminelen en verslaafden. *Ben je dat zelf ook niet? Of ben je beter dan de rest?* Hij stampte de stem in zijn hoofd ver weg, maar hij wist dat die snel zou terugkomen. Zijn appartement had hij al ondersteboven gekeerd op zoek naar drank. Lege flessen waren de enige vondsten. Hij schudde zijn hoofd en zag twee mannen met een grote doos zeulen door het volk. Wanneer hij keek naar Klovers zag hij harde werkers, mensen die een slechte hand kaarten hadden gekregen, maar toch hun best deden om de eindjes aan elkaar te knopen.

ONTSPoord

Hij wist dat niet elke bewoner van de Kloof goede bedoelingen had, maar die hadden ze evenveel in het rijke gedeelte van de stad. Die kwamen gewoon in een mooiere verpakking. Hij herinnerde zich een betere tijd in de Kloof. Voordat de twee grootste fabrieken in de stad werden gesloten. De straten en gebouwen waren proper en werden onderhouden. Elke Kloof had een eigen wagen. Hij verschool zich telkens achter de wagen van de oude sleutelmaker Achilles wanneer hij verstopperij speelde met Matt en Sam. Het lekkere snoepje dat hij telkens kreeg in de kruidenierszaak van Elza wanneer hij om vaders dagelijkse pakje sigaretten ging. Nu werd dit deel van de stad genegeerd. Er werd letterlijk neergekeken op de Kloof vanuit de hoge wolkenkrabbers. Zijn mond voelde kurkdroog. Instinctief stak hij zijn hand in zijn achterzak op zoek naar zijn fles. Die stond leeg op zijn aanrecht. Hij voelde een kartonnen kaartje en haalde het eruit. Op het kaartje stonden de gegevens van Alberta Vermeersch. Hij haalde diep adem, sloot zijn ogen en voelde zijn hart bonzen in zijn keel. Nadat hij de dame had uitgehoord en aandachtig had geluisterd naar de details van de zaak, had hij de zaak respectvol afgewezen. Zijn huidige situatie was niet bepaald ideaal om een verdwenen meisje op te sporen. Er waren tal van mensen duizend keer beter geschikt dan hijzelf. Toch waren er een aantal details in de uitleg van mevrouw Vermeersch die niet overeenkwamen met die van een standaardontvoering. Hij moest toegeven dat zijn vroegere speurzintuigen geprikkeld werden. *Zou Tess toch gewoon weggelopen zijn? Zou Stevens gelijk krijgen als ze plots opdook? Waarom verspil ik mijn tijd om hierover na te*

denken? Ik ben te laf om de zaak aan te nemen. Man, ik kan mijn eigen leven niet terug op het spoor krijgen. Hoe moet ik dan in hemelsnaam Tess opsporen? John, waarom moest je nu per se mijn naam doorgeven aan die vrouw? De fladderende vleugels van een duif die landde op de vensterbank haalde hem uit zijn diepe gedachten. Het moest zalig zijn om zo vrij te zijn als een vogel. Misschien geen duif, maar eerder een trekvogel. Hij zou al zijn problemen achterlaten in de Kloof en vliegen naar verre exotische bestemmingen.

'Wil jij soms ook een trekvogel zijn?' vroeg Khan aan de duif.

De duif boog licht zijn hoofd alsof hij Khan verstond, maar vloog toen weg. Khan grinnikte. 'Nog één die me verlaat, niets nieuws.'

Plots sloeg zijn hart sneller. Zijn keel kneep toe alsof iemand zijn vingers rond zijn strottenhoofd klemde en uit alle macht kneep. Zijn hemd was kletsnat. Hij keek naar beneden waar zijn hand naast zijn lichaam hing. Het trillen was begonnen.